

гите писатели наричатъ аланете сармати); съ това свидѣтелство са рѣшава положително въпросътъ, че послѣдните принадлежатъ на арийското семейство. А бѣлгарете сѣ издѣзле именно изъ оная страна и отъ оная група на народите, която Аммианъ описва въ IV вѣкъ подъ общото име алане, които сѣ обитале отвѣдъ Донъ и Азовско-море, и ние имаме пълно право да заключимъ, че бѣлгарете сѣ принадлежатъ на скито-сармато-аланската група.

По-нататакъ, Прокопий, като описва правите на склавините и на антите, говори: „Тие преминуватъ суровъ и грубъ животъ като масагети и сѣщо като тѣхъ сѣ покрити съ калъ и съ сѣкаква нечистота; въ това сѣщо време между тѣхъ има твърде малко зли и лукави хора; но при сичкото си простосърдечие тие иматъ хуннски нрави“ (*De Bello Goth. I. III, с. 14*). Кажете ми, какво по-ясно свидѣтелство можемъ да искаме отъ источниците, за да видиме сичката неоснователностъ на гореспомѣнатите вече доказателства? Славините и антите, т. е. дунавските и руските славяне, иматъ хуннски нрави. Ако подъ името хунни трѣба да подразумѣваме тука настоящите хунни, то на основание на тие сѣщо сѣображения ние можемъ да повтаряме мнѣнието на Венелина за славянството на Аттила и на неговите хунни, което въ нашето време е почти невъзможно да доказва човѣкъ сериозно. Но ние видѣхме, че Прокопий подъ името хунни разбира преимущественно бѣлгарските племена, които въ неговото време сѣ играле едвамъ ли не главна рола въ полити-